

"Ziaristi Online", January 27th, 2013 | Posted by [eXpress](#)

Mareșalul Ion Antonescu: „Față de cine să mai falsificăm istoria?”

*Prof. Gh. Buzatu:
ANTONESCU, ALTFEL (3)*

[PDF](#)

Maresalul Ion Antonescu in fata plutonului de executie: "Traiasca Romania!" Ultimul mesaj: "Daca mor, mor pentru Basarabia!"

*„În fața morții neclintit,
N-aveai ce o ruga,
Ai lăcrimat și i-ai zâmbit
Ca și la nunta ta.”*

ANTONESCU, ALTFEL (3)

Gh. Buzatu

**„Nu falsificăm istoria. Nu aceasta este ceea ce urmărim ...
Față de cine să mai falsificăm istoria?”**

Faptul nu este ieșit din comun. Înaintea atâtor politicieni sau militari, istorici sau publiciști de după 1944, Ion Antonescu, în cadrul ședinței Consiliului de Miniștri din 5 septembrie 1941, s-a pronunțat fără rezerve: „Nu falsificăm istoria. Nu aceasta este ceea ce urmărim ... Față de cine să mai falsificăm istoria?” Este cazul să ne întrebăm dacă Mareșalul intuia propriul destin, întrucât Războiul din Est urma dus până la capăt, iar, în funcție de desfășurările și rezultatele acțiunii, detaliile – pe ici-pe acolo, dacă nu cumva în totalitate ori în esența lor? – aveau să fie denaturate ...

Ceea ce s-a întâmplat după 1944, dar și după luminoasa *lovituțe* din decembrie 1989 sau în contextul actual al *Noii Ordini Internaționale*, pe care fiecare o înțelege cum vrea și o respinge cum poate.

Revenind la Antonescu, „interpretările” excelează în mai multe sensuri, dar îndeosebi privind cauzele implicării României în al doilea război mondial la 22 iunie 1941, continuarea lui și negocierile de „pace separată” cu SUA, Anglia și URSS, „holocaustul” sau „procesul” din mai 1946, consecințele profunde și pe termen îndelungat ale trădării din 23 august 1944 etc. Stăruind asupra anilor 1941-1944, prea puțin s-a avut ori se are în vedere faptul că, statul român fiind implicat într-un război total, se putea lua o decizie, chiar *la nivelul cel mai înalt* al șefului statului. Mareșalul a știut să-și asume riscul răspunderii, având, netăgăduit, în seamă și un final neconvenabil, pentru el și pentru țară, al ostilităților. Este și motivul pentru care, nu o singură dată, Conducătorul s-a explicat și i-a îndrumat pe cei mai apropiați colaboratori,

așa precum în amintita ședință de guvern de la 5 septembrie 1941, când a explicat originile campaniei din Est și necesitatea de-a continua ostilitățile până la nimicirea inamicului. „Istoria – a precizat atunci Mareșalul – se scrie cu spada! Anul trecut [în 1940] ne-au luat rușii Bucovina. Noi luptăm acum să rămână Bucovina în stăpânirea neamului românesc. Dacă n-avem aliați puternici, care să aibă unitate de interes, și așa o pierdem. Nu putem rezista față de aceștia, de la Est. De aceea a trebuit ca, în tot timpul vieții noastre istorice, să facem o neconținută echilibristică. Am pierdut ceea ce am pierdut prin politica Regelui Carol al II-lea. Dacă știam să ne adaptăm la timp situației politice din Europa, nu pierdeam nimic. Dar nu ne-am adaptat la timp. Noi am făcut sentimentalism în politică, chiar când a fost vorba de apărarea vieții neamului românesc. Am făcut mereu sentimentalism pentru că suntem filo-francezi – și am pierdut granițele neamului românesc -, pentru că am fost filo-englezi – și am pierdut hotarele țării noastre! Noi, filo-francezii! Dar nici nu știe țăranul ce este aceea. Nici nu i-a văzut în pictură măcar, nici pe francezi, nici pe englezi. Noi trebuie să fim filo-români și să știm cum să ne putem apăra granițele.

12 ianuarie 1943 - Doi soldați,
un român și un german, și-au dat ...
întâlnire la Cotul Donului

În circumstanțele internaționale de azi, pe ce ne putem sprijini situația noastră? Pe germani. Nu ne sprijinim pe Germania, suntem sfârtecați. Dacă o făceam la timp, scăpam Statul Românesc. Și în lupta pe care o purtăm, puteam eu, când se băteau germanii cu rușii, după ce am luat Basarabia, puteam să mă opresc? Sau să fi făcut cum spun unii: să fi așteptat, că ne-ar fi dat-o, la pace, englezii? Puteam să stau cu brațele încrucișate, când germanii se băteau cu rușii și să aștept ca să ni se dea Basarabia de către englezi ? Și dacă am fi pornit la luptă, fără Germania nu ne puteam lua Basarabia. Bravura soldatului român? Priceperea generalului Antonescu? Sunt mofturi. Putea să fie generalul Antonescu de un miliard de ori mai priceput și soldatul român de un miliard de ori mai brav: Basarabia și Bucovina nu le luam de la ruși. Și, după ce le-am luat cu ajutorul Armatei Germane, puteam să mă opresc la Nistru? Puteam eu să spun: «Eu mi-am luat partea mea, mă opresc aici!»? Ca și doi țărani, care pun ce au împreună ca

să-și are locul și, după ce unul și-a arat, să spună celuilalt: *Eu nu te mai ajut, fiindcă mi-am făcut treaba mea. Dar aceasta n-o fac nici doi țărani. Și atunci cum mi se poate pretinde să fac eu aceasta, pe plan militar? Ar însemna să dezonzorez și Armata și Poporul Român, pe veci. Ar fi o dezonoare pentru noi, să mă fi dus până la Nistru și să le fi spus nemților apoi: la revedere. Vedeți în ce stare de decadență se găsește conducerea acestui Stat, dacă se găsesc între conducători oameni cu o astfel de mentalitate, care ne cer să lăsăm pe nemți să se bată și noi să așteptăm de la englezi Basarabia și Bucovina. Se înșeală cine crede ca ne-ar fi dat cineva Basarabia și Bucovina, dacă nu ne-am fi bătut pentru ele cu rușii. Ba poate că atunci ne-ar fi întors foaia și ne-ar fi spus că am făcut o rea politică, pentru că nu ne-am bătut”* (vezi M. D. Ciucă, editor, *Stenogramele ședințelor Consiliului de Miniștri. Guvernarea Ion Antonescu, vol. IV, București, 2000, p. 568-569*). *Intervenția poate părea cititorului suficient de lungă, dar a fost una temeinică și a intervenit la momentul potrivit. Ceea ce s-a degajat din schimbul de mesaje frecventat între Ion Antonescu și liderii „opozității democratice”, Iuliu Maniu și Dinu Brătianu. Așa, de exemplu, în scrisoarea către Dinu Brătianu din 29 octombrie 1942, Mareșalul, respingând categoric retragerea Armatei Române de pe Frontul de Est, invoca ca așa ceva ar face „din neamul românesc o victimă a tuturor, fiindcă, concomitent cu dezorganizarea, prăbușirea și distrugerea armatei, ar începe instaurarea anarhiei în țară”.* Cum se știe prea bine, evenimentele survenite după **nenorocitul act istoric** de la 23 august 1944 aveau să-l confirme integral pe Mareșal, care – în temeiul realităților ce-i erau binecunoscute și al intuiției sale extraordinare – și-a asumat rolul, dar și destinul, legendarei *Cassandra* dispusă să prezică, și să suporte, nenorocirile ce se configurau (vezi Larry L. Watts, *O*

Casandra a României: Ion Antonescu și lupta pentru reformă, 1918-1941, traducere, București, 1993). Un alt exemplu: în Ordinul de zi destinat forțelor operative, după eșecul de proporții din zona Cotul Donului-Stalingrad, după 19/20 noiembrie 1942, Antonescu și-a prevenit combatanții că în campania angajată era „*vorba de ființa Neamului nostru, iar pierderea lui înseamnă pentru noi moarte*”, războiul României în Rusia fiind totuși unul „*de apărare*” purtat alături de „*aliați puternici [Germania] în țara inamicului care de peste 200 de ani ne cotopește bucată cu bucată din pământul strămoșesc*”.

Mareșalul Antonescu pozând pentru pictorul Isachi Mirea
În atare situație, demne de reținut erau aceste constatări cuprinzând și un necesar avertisment, din nefericire confirmat de desfășurarea ulterioară a faptelor: „*În cazul unei înfrângeri, vom suferi nu numai o dezonoare, dar ne vom pierde și viața. Rușii, învingători, ne-ar aduce bolșevismul în țară, ar nimici pătura conducătoare, ne-ar pune pe evrei stăpâni și ar da neamul pradă slavizării și deportărilor în masă. Dacă nu*

contribuim cu toate puterile noastre la lupta aliaților noștri pentru a înfrânge comunismul și pe ruși, nu putem să asigurăm nici viața copiilor noștri, nici existența țării noastre ...” (Gh. Buzatu și colaboratori, eds., *Mareșalul Antonescu în fața Istoriei*, III, Craiova, 2002, p. 249-250).

Antonescu nu putea fi de acord nici cu Iuliu Maniu ale cărei demersuri erau bine cunoscute cercurilor oficiale. Vizitându-l la 3 august 1941 pe Mihai Antonescu, vicepreședintele guvernului și ministrul de externe în funcție, ilustrul diplomat Grigore Gafencu, el însuși fost lider al diplomației României (1938-1940) și abia revenit de la Moscova după intervenția stării de război la 22 iunie 1941, a consemnat în voluminosul lui *Jurnal*, rămas în cea mai mare parte netipărit, concluziile degajate în urma discuțiilor cu Nr. 2 al regimului, în sensul că *„Maniu crede – cu neînduplecată statornicie, legată de toate credințele sale – în victoria Angliei. Și mai crede că România nu-și poate salva neatârhnarea, ființa națională și hotarele decât în urma unei victorii britanice. De aceea, socotește că ar fi cea mai mare nenorocire dacă sfârșitul războiului ne-ar găsi într-o tabără dușmană puterilor anglo-saxone. El nu se ridică împotriva războiului cu Rusia. Nu noi suntem de vină, ci guvernul sovietic, dacă ne aflăm azi în luptă pentru a recuceri ceea ce ni s-a luat în mod samavolnic anul trecut. Războiul nostru trebuie să păstreze însă un caracter strict național. Ne interesează pământul nostru, și nu soarta lumii. Nu ne privește regimul din Rusia. Nu luptăm pentru <<cruce>>, pentru <<sfînți>> și pentru <<civilizație>>, fiindcă nimeni nu mai știe azi unde se află cu adevărat crucea, sfînții și civilizația. De aceea este nevoie să ne limităm țelurile noastre de luptă. Luptăm pentru Basarabia. Nu urmărim distrugerea Rusiei și nici distrugerea Imperiului britanic, fiindcă nu urmărim distrugerea României. După părerea lui Maniu, armata noastră ar fi trebuit să se oprească la Nistru.*

Tot ce se petrece dincolo de vechiul nostru hotar, nu ne interesează [...] Nu avem dreptul să îngreunăm, sau să zădărniciim, prin exces de zel, libertatea noastră de acțiune, ci trebuie să fim oricând în măsură să ne desprindem din brațele aliaților noștri de azi [Germania și Italia, în prima ordine] pentru a nu fi târâți, împreună cu ei, în prăpastie. Cu acest gând, Maniu întocmește memorii care exprimă <<adevărata politică românească>> și le distribuie atât guvernului și cercurilor conducătoare, cât și Puterilor străine...” Constatări și sugestii, desigur, de substanță, demne de toată atenția, nu numai pentru epocă ci și pentru istorie în general ... Dar, în momentul 1941, opoziția anti-antonesciană era încă în faza proiectelor și memoriilor ... Mareșalul a intuit caracterul pe moment inofensiv al acțiunilor grupului Maniu-Brătianu, fapt pe care l-a mărturisit colaboratorilor săi și, într-un final, personal lui Adolf Hitler. Care, în urma dezastrului de la Stalingrad la confluența anilor 1942-1943, a devenit deosebit de sensibil, între altele, la demersurile sateliților, inclusiv România, în privința tentativelor de „pace separată” cu SUA-Anglia-URSS, receptate – cum altfel? – ca veritabile acte de ... felonie față de Axa Berlin-Roma-Tokyo. Tocmai de aceea, Führerul i-a invitat separat la Salzburg pe Benito Mussolini, regele Boris al Bulgariei, președintele Finlandei R. Ryti, Ion Antonescu și Miklos Horthy, cu intenția, tradusă în faptă, de a le transmite cuvântul său de ordine, și anume că războiul trebuia continuat, „până la un sfârșit victorios”, orice compromis fiind exclus, pentru „ieșirea din acest război” neexistând „decât două posibilități: ori o victorie clară, ori o exterminare deplină”. După cum s-a degajat în cursul întrevederilor Hitler-Antonescu din 12-13 aprilie 1943 de la Castelul Klessheim (cf. apud Ion Calafeteanu, ed., *Români la Hitler*, București, 1999, p. 183; despre vizita lui Antonescu și a suitei sale la Salzburg – vezi Gh. Buzatu și

colaboratori, eds., *Pace și război, II, Jurnalul Mareșalului Ion Antonescu*, Iași, 2011, p. 265-266; minutele întrevederilor din 12-13 aprilie 1943, pp. 367-378).

Mareșalul Antonescu și Joachim von Ribbentrop,
ministrul de Externe al Reichului,
la Salzburg, la sosire (12 aprilie 1943)
și la plecare (14 aprilie 1943)

În mod precis, la 12 aprilie 1943, Hitler l-a abordat pe Antonescu chiar pe tema unor informații tocmai parvenite Berlinului în legătură cu sondajele diplomatice ale lui Mihai Antonescu cu agenți secreți anglo-americani pe tema abandonării Axei (*Jurnalul Mareșalului Antonescu*, pp. 368-371). Potrivit minutelor întrevederilor, care nu aveau cum surprinde atmosfera dialogului Hitler-Antonescu din 1943, tratativele au decurs „normal”. Doar martorii prezenți, în postura lor de potențiali memorialiști, aveau să surprindă asemenea detalii. Precum unul dintre ei, l-am numit pe Gh. Barbul, care avea să releve că Mareșalul și colaboratorii săi l-au aflat pe Hitler la Salzburg „*tunând și fulgerând. El striga că a fost trădat. Mareșalul putu să vadă cu ochii lui ce însemna un acces de furie al Führerului. Cuvintele lui [...] zburau prin încăpere ca niște obiecte aruncate în capul românului. România ar fi compromis grav șansele războiului [...] Mihai Antonescu deschisese ochii Occidentalilor asupra*

slăbiciunii fortăreței europene ...” (vezi Gheorghe Barbul, *Memorial Antonescu – Al III-lea om al Axei*, traducere, București, 2001, p. 160; Gh. Buzatu și colaboratori, eds., *Mareșalul Antonescu în fața Istoriei*, I, Iași, 1990, p. 353).

Castelul Klessheim, 12 aprilie 1943, după ora 13,30 –
Mareșalul Antonescu, Joachim von Ribbentrop, Otto
Meissner,

Adolf Hitler, col. Radu Davidescu, lt. col. adj. Romeo Zaharia

Potrivit documentelor, la care revenim, tatonările de pace separată inițiate erau *neloiale* din partea lui Ică Antonescu, întrucât el nu avea „dreptul” de-a vorbi în numele Germaniei și al Führerului, care, dacă ar fi căpătat convingerea că Reichul pierduse războiul, Mareșalul s-ar fi aflat neîndoielnic printre cei dintâi aliați ai Berlinului care să fi fost înștiințați. Cât timp el, Hitler, în lipsa unor convorbiri „deschise” cu Mussolini, Horthy sau Antonescu, „*nu va încerca niciodată să încheie pace*”, întrucât „*Germania și aliații ei sunt legați la bine și la rău*” (*Jurnal*, II, p. 371). Mareșalul, în replică, l-a asigurat pe Hitler că „*România își va*

*continua drumul alături de Germania până la sfârșitul războiului” (ibidem, p. 372), problemă fundamentală ce avea să rămână pe agenda relațiilor București-Berlin până la 5 august 1944, când Antonescu l-a vizitat ultima dată pe Führer la Rastenburg și a manifestat rezerve (vezi *Jurnalul*, III, p. 392 și urm.). Însă, la 13 aprilie 1943, Antonescu l-a asigurat pe Hitler că, dimpotrivă, adjunctul său, în fond, „promotor al politicii pro-germane în România”, nu avea de ce stârni bănuieli (ibidem, p. 375). Deși mai apoi, la 15 noiembrie 1943, Mareșalul ajunsese a se îndoii de el însuși atunci când a insistat asupra dificultăților în prelungirea războiului (ibidem, pp. 366-370), ceea ce l-a determinat pe Hitler să dea asigurări că va depune „toate eforturile” pentru a susține România, nu fără a observa că numai „o Românie victorioasă împreună cu Germania în Răsărit va putea fi liniștită că nimic nu va mai amenința existența europeană. Ea va fi atunci îndeajuns de puternică pentru a-și apăra prin propriile ei forțe interesele naționale. O Românie care însă ar fi învinsă în această luptă alături de Germania oricum nu ar mai avea de ce să se gândească la revendicările ei naționale și de altă natură, fie el îndreptățite sau nefondate. Într-un asemenea caz, România ar înceta să existe la fel de bine ca și oricare alt stat național european” (ibidem, p. 374).*

În aprilie 1943, la Salzburg, obținând „încrederea absolută” a lui Hitler, Mareșalul s-a referit la activitățile opoziției de la București, câte erau și ce semnificație aveau. În ceea ce-l privea pe Iuliu Maniu, Mareșalul a insistat pentru protecția liderului național-țărănist, mai ales că în viziunea poporului român el trecea ca „o personalitate istorică”, trebuind, în consecință, evitată situația de a-l transforma într-un „adevărat martir”. Întrucât, l-a asigurat Antonescu pe Hitler, „Maniu n-ar îndrăzni să devină activ. Dacă ar face-o, totuși, ar fi arestat imediat” (*Jurnal*, II, p. 372).

Relativ la „pericolul” reprezentat de Maniu și echipa lui, cu alt prilej Mareșalul a surprins, după cum îi era felul, plin de sarcasm, esența problemei, mai precis: „*Partidul Național Țărănesc este o emblemă, o problemă și o dilemă. Emblema este Mihalache: țăranul român cu perciuni de jupân. Problema – Dr. Lupu: nu are talent și vorbește; nu are bani și trăiește, iar natura l-a făcut roșu ca să nu mai roșească. Dilema: Dl. Maniu – când poate veni la putere nu vrea și, când vrea, nu poate*” (ANIC, București, fond I. Antonescu, dosar 4, f. 144).

Pe de altă parte, nu se poate admite că Mareșalul a fost lipsit de bunăvoință față de opozanții săi. Dat fiind că, abia revenit de la Salzburg, el s-a întâlnit, în noaptea de 17-18 aprilie 1943, cu Maniu, informându-l asupra convorbirilor cu Führerul. Ceea ce nu i-a îndemnat pe Maniu și Brătianu la vreo reținere, ei redactând și difuzând la 20 aprilie 1943 un nou memoriu pe adresa Conducătorului. Limbajul și condițiile erau de-acum familiare Mareșalului, care, ca „șef al unui regim de dictatură”, era avertizat că nu avea nici „dreptul” de-a prelungi războiul alături de Germania, nici de ce „să lupte sau să dorească înfrângerea Angliei și a Statelor Unite, națiuni care, alături de Franța și ceilalți aliați ai lor în războiul trecut, au pierdut milioane dintre fiii lor pentru ca prin victoria noastră comună să se realizeze visul nostru secular: unitatea tuturor românilor între frontierele lor etnice”. Poporul român, precizau contestatarii, „nu a aprobat și nu aprobă continuarea acestei lupte dincolo de hotarele noastre firești” (Cicerone Ionițoiu, *Viața politică și procesul lui Iuliu Maniu*, II, București, 2003).

Să subliniem că, la Salzburg, Mareșalul a făcut vorbire și despre regele Mihai. Stenogramele, redactate de Paul Otto Schimdt, faimosul interpret al lui Hitler, a reținut pentru 12 aprilie că „diferiți intriganți l-au determinat pe rege să facă

anumite gesturi”, dar el a intervenit „*prompt*”, printr-o avertizare „*severă*”, în urma căreia „*nici Curtea, nici opoziția nu s-au mai manifestat*” (*ibidem*, p. 372). Pentru ca, la 13 aprilie 1943, același Schmidt să consemneze că „*Antonescu a subliniat faptul că regele e un copil ce a fost îndreptat pe căi greșite, dar pe care el l-a redresat energic*” (II, p. 375). În prezent, în temeiul documentelor, cunoaștem în ce grad, sub influența Mareșalului, „redresarea” regelui Mihai se realizase cu adevărat de vreme ce suveranul, la 26 noiembrie 1943, primindu-l în taină la Palat pe agentul britanic House, i-a mărturisit asemenea panseuri și intenții cu scopul precis de-a fi transmise mai departe Londrei ori Washingtonului și, nu mai puțin, Moscovei: „*Tot ceea ce pot să fac este să aștept evenimentele, cât timp Alianții nu-s decizi să vină în ajutorul meu într-un fel sau altul. Nu uitați – i-a sugerat regele colonelului House – să explicați de asemenea că gândul pentru viitorul țării mele nu mă determină să ignor că politica Alianților este bazată pe colaborarea celor Trei Puteri[SUA, Anglia și URSS] și de aceea înțeleg că Rusia și România trebuie să ajungă la un acord oarecare*” (apud Mareșalul Antonescu în fața Istoriei, I, p. 390).

Sublinierile evident ne aparțin, ceea ce ne determină să avem în seamă că echipa trădătorilor de la 23 august 1944 era predispusă de acțiune sau că avea în vedere, peste dezastrul iminent al țării paralizate în fața avansului Armatei Roșii, o „oarecare” cooperare cu Kremlinul. Tocmai de aceea, putem consemna că în 1943 Hitler a sesizat pe deplin justificat primejdia atunci când și-a avertizat colaboratorii că „*regele [României] e un copil, dar și copiii pot deveni periculoși când ajung în mâini rele ...*” (p. 377). Ceea ce nu era o noutate, căci, și în alte ocazii (la 11.11.1941, 26.2.1942, 31.3.1942 – cf. H. Trevor-Roper R., ed., *Hitler's Table Talk*,

1941-1944. *His Private Conversations*, New York, 2000, pp. 121, 180, 337, 387, 694-695), Hitler, de regulă tratându-i comparativ pe Mihai I și Antonescu, în favoarea celui din urmă – nominalizat „*cel mai bun*” politician din România (*ibidem*, p. 121), „*singurul*” favorabil Reichului (*ibidem*, pp. 180, 694-695) -, pe când regele i-a apărut în noiembrie 1941, când l-a reprimat la Berlin, după ce în 1938 l-a agreat în compania lui Carol al II-lea, îi apăruse „*sufocat de furie*” (*ibidem*, p. 337) și lipsit de orice calitate (*ibidem*, p. 387), iar monarhia – o instituție „*perimată*” (*ibidem*, p. 121). La 26 februarie 1942, Hitler și-a alertat pur și simplu anturajul, declarându-se îngrijorat: „*Dacă se întâmplă ceva cu Antonescu, cine-i va lua locul? Mă gândesc cu teamă la aceasta ...*” (cf. Gh. Buzatu, *Mareșalul Ion Antonescu. Forța destinului. O biografie*, Iași, 2012, p. 544).

În perspectiva evenimentelor de la 23 august 1944, care au marcat – în opinia strălucitului Pamfil Șeicaru – **debutul tragediei României pentru mai multe decenii**, este cazul să ne întrebăm dacă nu cumva declarația lui Hitler a echivalat, mai mult decât cu **o prevestire**, cu **un avertisment**? Nu pierdem din vedere că reacția Führerului după 23/24 august 1944 a fost extrem de violentă și s-a concretizat în acțiuni punitive proiectate de amploare și care au rezultat doar pe măsura posibilităților ce-i mai stăteau la dispoziție în acel moment al Războiului Mondial. Este adevărat însă că Ion Antonescu a avut propriile-i responsabilități, majore, extrem de scump plătite ulterior de România, dar și de către Mareșal și toți colaboratorii săi, iar, la scurt timp după aceea, un caz mai rar în istorie, chiar de către ... majoritatea complotiștilor! Iată de ce, recunoscându-i Mareșalului erorile grave comise, nu trebuie să ignorăm că acestea **n-au echivalat nici pe departe trădările de neam și de țară intervenite în fatidica zi de 23 august 1944!**

„Recunoștința” complotiștilor de la 23 august 1944 și a
„aliaților” lor

de moment s-a tradus în încarcerarea Mareșalului (1945-1946)
chiar în sediul **NKVD**-ului (mai apoi **KGB**, actualmente **FSB**)
din centrul Moscovei – Lubianka!

Iar, dacă-l avem în seamă pe Antonescu, el a probat exemplar
că a rămas – atât ca luptător și factor determinant **în cele două
războaie anticomuniste ale României** (1919-1920 – Ungaria
și 1941-1944 – URSS) precum și în cele două conflagrații din
1914-1918 și 1939-1945 pentru **unirea tuturor Românilor și
integritatea statală** – ferm atașat propriilor convingeri și unei
convingeri exemplare. Ceea ce Antonescu a exprimat
consecvent ca Șef al Statului Român ori ca Lord al Războiului,
precum a procedat și la 26 ianuarie 1943, când i-a mărturisit
ziaristului italian L. Sorentino (vezi *Jurnal*, II, p. 347-348):
**„Eu lupt întotdeauna cu Rusia, comunismul Uniunii
Sovietice este un mijloc, nu sfârșitul imperialismului rus
[...] Eu nu fac un joc de trișor, ca vecinii mei unguri,
visând prăbușirea germanilor și sosirea englezilor
eliberatori. Drumul spre Constantinopol nu trece prin
Budapesta și ei nu au motive să se teamă de Rusia. Noi**

avem. Noi știm că dușmanul mortal al României este Rusia lui Petru cel Mare și a Ecaterinei a II-a, căroră Stalin le-a rămas credincios și trebuie să recunoaștem, îl continuă genial. Este rusul rus dintotdeauna, care, înveșmântându-se astăzi în comunism, înaintează în numele unui ideal care corupe intelectualitatea și, ascunzându-și colții după o zdreanță roșie, atrage masele de muncitori și țărani. Eu voi arunca în război, spre a-i zăgăzui pe ruși, toate forțele pe care voi izbuti să le înarmez, convins că acesta este supremul bine pentru România – zăgăzuirea rușilor ... ”

Prof. Univ. Dr Gh. Buzatu / Special pentru [Ziaristi Online](#)

Foto sediul KGB/FSB cu statuia lui Felix Dzerzinski,
fondatorul CEKA: [Hasmonek](#)